

konstateret, ikke bestomindre skulde være fri for Straf. Mere Betydning har vistnok den Betragtning, at den, der i en lang Tid efter den af ham begaaede Lovovertrædelse har levet et ustraffeligt og maaskee hæderligt Liv, derved i Gjærningen har vist, at han har fortrydt sin ældre Forbrydelse og er vendt tilbage til Lydhighed og Underkastelse under Lovens Herredømme, saa at det ikke længere udkræves til Forsoning af Retsideen og Fyldestgjørelse af den krævede Retsorden, at den Paagjældende bliver straffet, ligesom ogsaa Straffen efter saa lang Tids Forløb, efterat den Paagjældende maaskee er indtraadt i ganske andre Forhold og har erhvervet sig Agtelse og Tillid, fremtræder som dobbelt haard og følelig og maaskee kan betragtes at ville gøre ham bort fra den Ustraffelighedens og Hæderlighedens Bane, paa hvilken han i de senere Aar med Held var staaet ind. Ligesom hertil imidlertid kan erindres, at der, forsaavidt man ikke vil fordrø, at den Paagjældende skulde føre et positivt Beviis for sit Levnets Ustraffelighed og Hæderlighed i hele den lange Tid, altid vil mangle Garanti for, at han virkelig i Mellemtiden har levet ustraffeligt, eftersom han jo ligesaavel kan have forstaaet at skjule de af ham i denne Mellemtid begaaede Forbrydelser, som han har vidst at skjule eller at unddrage sig Forfølgningen af den for længere Tid siden forpøvede Lovovertrædelse — en Betragtning, som faaer forøget Betydning i det Tilfælde, at han i Mellemtiden har opholdt sig paa forskjellige Steder, maaskee i fjerne Lande —, saaledes maa det fastholdes, at, da det er Pligt, at respectere Loven, kan det i og for sig ikke tilregnes Nogen som en særegen Fortjeneste, der skulde kunne veie op imod det Strafaufbar, som han ved den engang begaaede Forbrydelse har paadraget sig, at han ikke senere har overtraadt Loven. Naar Straffen efter saa lang Tids Forløb rammer ham haardere, maa dette i Reglen ansees at være hans egen Skyld; forsaavidt det er begrundet i hans Flugt eller Unddragelse fra Forfølgning paa anden Maade, at Sag ikke tidligere er bleven reist imod ham i Anledning af den begaaede Forbrydelse, og om han end stundom kan have Krav paa Medfølelse, naar han drages til Ansvar efter i lang

Tid at have levet hæderlig og virket til Held iblandt sine Medborgere, maa det dog paa den anden Side erindres, at jo mere han er kommen til en levende Erkjendelse af Retsordenens Betydning og Retsideens absolute Berettigelse, desto mere vil han ogsaa selv føle en Trang til at forlige sig med den af ham engang krævede Retsorden ved at udsone sin Skyld med Lovens Straf, og Intet synes ialtsald at være mere stiftet til at opretholde og styrke den almindelige Bevidsthed om Lovens Autoritet og om den gjengjældende Retsfærdigheds strenge Upartisthed end netop dette, at naar det Slor, som har dækket en gammel og længe skjult Forbrydelse, brister, da griber Retsfærdighedens Arm den Skyldige, om han end maatte have vidst at forskaffe sig en nok saa anseet og hæderlig Stilling i Samfundet. Man misforstaaer ikke, at der kan indtræde Tilfælde, hvor høiere Retsfærdighedshensyn kunne forbyde at anvende Lovens Straf paa Personer, der for mange Aar tilbage have forset sig imod Loven, saasom hvor den Paagjældende senere ved udmærket Daad har gjort sig høilig fortjent af sit Fædreland; men et saadant Tilfælde, hvor det dog ikke er de almindelige Retsfærdighedshensyn, som skulde medføre, at hiin gamle Forbrydelse ikke kvalificerer sig til Lovens Straf, synes det ikke blot naturligt men ogsaa principrigtigere at henvise til den kongelige Benaadningsret i videre Forstand. Og forsaavidt man endelig vil paaberaabe sig fremmede Love, fortjener det vel at mærkes, at den almindelige Straffeprescription i de fleste nyere Straffelove uden al Tvivl har sin Oprindelse fra den samme kilde, nemlig den romerske Ret; dette gjælder navnlig om den franske code pénal og ligeledes om de tydske Straffelove igjennem „das gemeine Recht“. Men det er dog ingenlunde Tilfældet, at alle fremmede Straffelove vedkjende sig Theorien om Straffskyldens Prescription; den engelske common law hjemler saaledes ikke nogen almindelig Straffeprescription, og i Virkeligheden heller ikke den norske Straffelov, skjøndt den iøvrigt i mange Henseender slutter sig nær til de tydske Straffelovbøger, ligesaa lidt som den findes i det svenske Straffelovudkast. Der turde efter det Ovenansførte neppe være Grund til, i dets al-